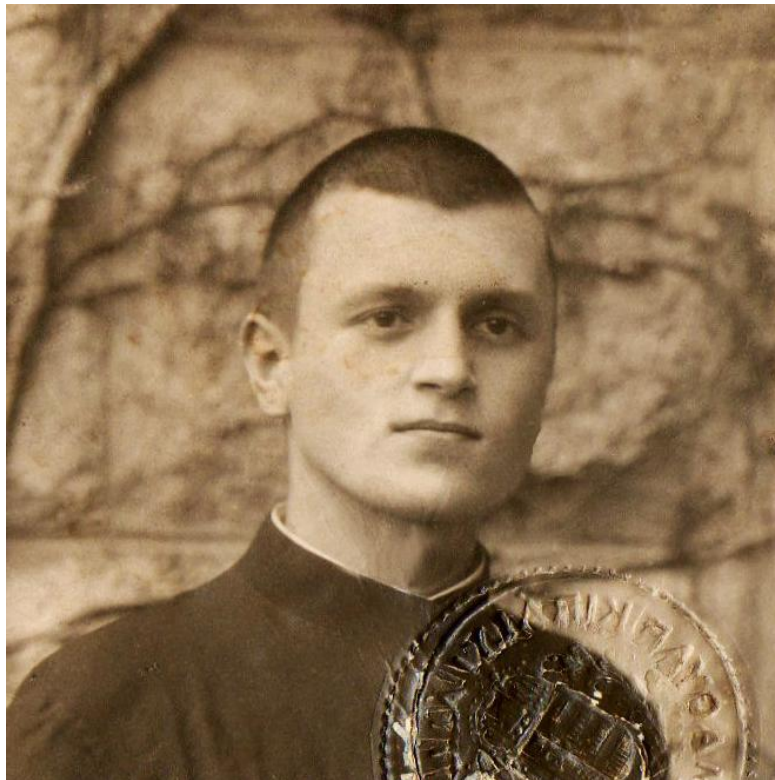

„Szíved volt a csillagom, pusztában vezető angyalom, a Te fénylő tisztaságodnak meleg sugaraiban jobb lettem, utamra leltem...”(Prohászka)

**P. BÁLINT JÓZSEF S. J.
(1916 – 2009)**

**„Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.**

**Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.”**

(Tóth Árpád: Isten oltó-kése)

*„Facere magna et pati fortia hungarorum est”
„Szenvedni és nagy dolgokat cselekedni: ez a magyarok hivatása”(XI. Piusz)*

Emlékezés P. BÁLINT JÓZSEFRE

„Térden állva köszönöm meg a Jó Istennek, hogy ilyen nehézé tette az életemet, hogy annyi keresztet adott, és ezen a keresztúton megadta az állhatatosság kegyelmét.

Boldog vagyok, hogy amikor népünk olyan sokat szenvedett, magam is osztozhattam valamelyest ebben a szenvedésben, és rendem, egyházam mellett tanúságot tehettem.”

(P. BÁLINT)

2010. július 26.-Szeged

Emlékezés P. Bálint József pappá szentelésének 64. évfordulója alkalmából

„Facere magna et pati fortia hungarorum est”

„Szenvedni és nagy dolgokat cselekedni: ez a magyarok hivatása”

-olvasható XI. Piusz pápa mondata a Szegedi Dóm főoltárának boltívén, mely oltár elé 64 évvel ezelőtt, **1946. július 26-án**, borulhatott le BÁLINT JÓZSEF, tíz jezsuita rendtársával együtt, akiket Hamvas püspök úr pappá szentelt.

Ez a mondat érvényes volt és meghatározó, egész életére és papi életútjára.

Első szentmiséjét **1946. július 28-án** Nagyoroszipan mutatta be az Úrnak, emlékképén a következő szentírási idézet olvasható Lukács evangéliumából:

„Az Úr lelke rajtam, azért kent föl engem, elküldött engem, örömhírt vinni a szegényeknek, meggyógyítani a töredelmes szívűeket, szabadulást hirdetni a foglyoknak.” (Lk 4, 18-19)

Tavaly ezen a napon a Szent Ferenc kórházban már súlyos fekvő betegként köszöntöttük Öt levelünkkel, a következő szavakkal:

Drága Bálint Atya!

Hálát adunk az Istennek, hogy kiválasztotta, és egy ilyen csodálatos Jó

Pásztorral ajándékozott meg minket az Ön személyében.

És hálásan köszönjük Bálint atyának, hogy meghallotta a hívást, és így az egész odaadott, áldozatos, szenvedéssel teli papi életútja és személyisége: jellé,

áldássá, ajándékká és kegyelemforrássá válik számunkra!

Megérezhetjük Isten szeretetének „lélekmentő édességét” az Ön mosolyán és szeretetén keresztül.

*Beteljesíti életével, amit jelmondatában idéz: **örömhír, gyógyulás, szabadulás – amit minden Lélek Önön keresztül kaphat!** Mindig és kizárólag Örömet okoz nekünk! Életem legáldottabb, legfontosabb és legmeghatározóbb találkozása az Önnel való találkozás!*

Amiért mindig hálás leszek és boldog!”

Emlékezni szeretnék arra az EMBERRE, akinek a Jó Isten után, Édesanyám mellett, a legtöbbet köszönhetek. Akit csak 3 évig ismerhettem, de egy örökkévalóságon át szeretek. Akit Lelkem legfőbb jótevőjének tartok.

BÁLINT JÓZSEF egész élete azonosulás volt az ÚR JÉZUSSAL.

Most szeretnék szenvedésekben és áldozatokban rendkívül gazdag életútjából kiemelni, olyan fontos és meghatározó történéseket, melyek kiemelik életszentségét, elsősorban papi szívének mélységes szeretetéről és önfeláldozó jóságáról szólnak.

Már gyermekkorában megtapasztalta a rossz problémáját, a szenvedés misztériumát, ami ettől kezdve egész életében kísérte és foglalkoztatta.

13 éves korában 3 hónapig volt élet halál között, már lemondtak Róla.

De Istennek terve volt Vele, és jó Édesanya imái meghallgatásra találtak, csodálatos módon visszakarta fiát, igaz, olyan legyengült állapotban, hogy újra kellett tanulnia járni, de hamarosan ifjúsági tornászbajnok lett belőle, ami tanáraiból is nagy elismerést váltott ki.

Ez az **emberfeletti akaraterő** jellemző lesz egész életére és jellemére!
(Aszkézise: élete utolsó napjáig tornászott, 92 éves korában, még naponta 20 fekvőtámaszt végzett!)

Gyógyulása után feltételezem, hogy egészen Istennek adta magát.

18 évesen döntött a szerzetesi-papi hivatás mellett, amit egész életében a legnagyobb hűséggel megtartott, teljesen áldozattá válva.

Mindig és minden körülmények között kitartott a megalázott meggyötört, megkínzott Krisztus mellett. Ő maga fogalmazza meg ezt egy felszólalásában a következő módon:

„A mi papságunk krisztusi papság, amely Krisztus megváltó munkájában, életében és sorsában való részesedést jelenti. A krisztusi mű és krisztusi sors emberi szempontból eleve magába foglalja a „kilátástalanságot”: a betlehemi igénytelenséget, az egyiptomi futást, a názáreti rejtettséget és karrier-nélküliséget, de legfőképpen a „kereszt oktalanságát”

Ezt Ő teljes tudatossággal vállalta és élte, örökké hálás lelkülettel. Mi magunk is fültanúi voltunk, hogy halálos ágyán naponta adott hálát az Irgalmas Istennek, hogy szenvedhet a papok évében Rendtartományáért, Egyházáért és annyira szeretett Hazájáért.

Mikor Hetényi Varga Károly megkérdezte tőle, hogy mit érez a szívében, mikor visszagondol az üldöztetés éveire, Bálint atya ezt válaszolta:

„Térdenállva köszönöm meg a Jó Istennek, hogy ilyen nehézze tette az életemet, hogy annyi keresztet adott, és ezen a keresztúton megadta az állhatatosság kegyelmét. Boldog vagyok, hogy amikor népünk olyan sokat szenvedett, magam is osztozhattam valamelyest ebben a szenvedésben, és rendem, egyházam mellett tanúságot tehettem.”

Első letartóztatása 1948-ban történt alföldi szórványlelkészként, Gádoroson. Erőszakkal, lefogott karral vitték végig a falun az őrszobára, majd Orosházára. Itt egy megszállott ember kezei közé került, akiből izzott a gyűlölet, levetette vele a reverendát és gumicsővel, körbejárva, ahol érte tiszta erejével ütötte Bálint atyát különösen a tenyerét és talpát. Ezzel kapcsolatban így emlékezett Bálint atya:

„Ahogy rám mérte az első ütést, akkor értettem meg a vértanúk lelkületét. Hatalmas lelkierő és nyugalom szállt meg, és attól kezdve szinte nem éreztem fájdalmat. Ha igazán Istennel kapcsolatban vagyunk, az olyan lelkierőt ad, hogy mindent el tudunk viselni.”

Kínzója szakszerűen végezte a verést, utána hideg vízbe tette a kezét és a falat kellett ütnie, hogy ne maradjon nyoma az ütéseknek, de a véres hurkák még sokáig látszottak.

Szegeden, a templomban, mindenki a tenyerét nézte misézés és áldoztatás alatt, hogy Ő az a pap, akit Krisztusért megverték.

(Megjegyzem, a kórházban testvéremmel vettük észre kezeinek különleges szépségét, nem egy 94 éves ember keze volt, jól meg tudtam figyelni, mivel naponta törölhettük felszentelt kezeit.)

A szenvedő népével való mély együttérzéséről tanúskodik a házkutatásaira való visszaemlékezése is:

„Rádöbbsentem, hogy népünk mennyi szenvedésen megy keresztül. És mi ne vállaljunk szolidaritást velük?”

Két házkutatásban volt részem. Főleg az elsónél éreztem át, amikor 25 évnek a munkáját, jegyzeteket, filozófiai, teológiai beszédeket, kidolgozott lelkigyakorlatokat vittek el tőlem. Átéreztem a helyzetét azoknak a parasztnak, akiknek földjét, mindenét elvették. Megköszöntem a Jó Istennek, hogy át tudom élni ezt a szenvedést.”

Utólag mondta nekünk, hogy ez nagy összeomlás volt számára, de a hatalmas láda lefoglalt kéziratot, mind újra írta, és még szebben, mint annak előtte! Ez emberfeletti teljesítmény, szerintem ez csak úgy lehetséges, hogy a Szentlélek sugallta mit írjon. Ezeknek az írásoknak a gondozására és kiadására kapott tartományfőnöki engedélyt a KALOT.

Papi életének kegyelmeiről is szeretnék megemlékezni.

1950-ben a szerzetesrendeket feloszlatták, rendházaikat elvették, sok szerzetest internáltak.

Ekkor került a Nagykáta tanyavilágba Etel nénihez, ahol 2 hónapig bujdosott.

Itt fogalmazódott meg benne a **papi hatalom hatalmas értéke:**

„Elveszíthettük templomainkat, rendházainkat, iskoláinkat, de íme, megmaradt a legnagyobb: hatalmunk van Istent hívni egy elhagyott kis magyar tanyába.”

„Ha életemben csak egyetlen egyszer lett volna alkalmam a szentmise áldozatot bemutatni, akkor is érdemes volt a papi és szerzetesi élet terhét, egy egész életre vállalni!”

Ez a gondolat, később is nagy erőt adott neki.

Volt egy **másik gondolat**, ami hatalmas erőforrást jelentett a lelki krízisek idején, amit Páter Hunyától hallott, és ami később lehatolt a szívéig és betöltötte egész érzelmi világát:

„Isten a minden, én a semmi! – Isten nem tartozik nekem semmivel!..

Én tartozom Istennek egy élettel és halállal!”

Ő valóban ezzel az alázatos lelkülettel élt, nekem többször emlegette saját semmiségének tudatát.

1964- 1968-ig börtönévek következtek:

A börtönben rendszeresen misézett, áldoztatott, gyóntatott, ami főbenjáró vétek volt és nagyon szigorúan büntették. Ő maga vall arról, hogy a titokban, a

tenyerében végzett szentmise olyan nagy élmény volt számára, hogy sehol úgy nem érezte át a szentmise misztikumát, mint a börtönbe.

Egy víziójáról is beszámol: közel fél évig nem tudott aludni, mivel suszterályban dolgozott és olyan inhuvelygyulladásra kapott, ami éjszakánként annyira fájt, hogy csak szendereggni tudott, akkor gondolt a következő **belső látomásra**:
„A föld forog, minden nap felkel a nap és lesöpri a földgolyóról a sötétséget. Ugyanígy, Szentmisét most már az egész világon mindenütt mutatnak be. Krisztus vére állandóan folyik-folyik, és tisztára mossa a bűn sötétségébe belemerült világot”

Csodálatos élményt jelentett számára a szentmisének ez a hatalmas ereje.

„A Jó Isten ezért néz erre a földgolyóra olyan szeretettel, mert ezt a piszkos földgolyót mindig tisztára mossa Krisztus vére.

És még hozzá téve a második dimenziót:

„Az Eucharishtiában a Fiú Isten folyamatosan jelen van köztünk.

Az egész földgolyón vannak templomok, így mondhatnánk azt, hogy a Földünk egy hatalmas kozmikus méretű Szentségtartó.

És erre a Kozmikus Szentségtartóra a Mennyei Atya különös szeretettel néz, és vigyáz rá.”

Súlyos bűnösökkel volt összezárva, gyilkosokkal, tolvajokkal, mindenki nagyon megszerette, rendkívüli tekintélyre tett szert, mindenkivel irgalmas volt, a legelvetemültebb bűnözőket is emberként kezelte. Ez a magatartása megdöbbenést keltett, még a paptársai körében is. Mi a titka ennek a viselkedésének? Az, hogy Szent Ágostonnal Ő is rájött, hogy minden teremtmény az Isten keze nyomát viseli, de Isten arcát egyedül az ember. Ő maga mondja el visszaemlékezésében, hogy a börtönben nevelte rá magát, **hogy mindenkiben a Jó Isten arcát lássa, még ha ez el is van csúfítva a bűn által, és a Szentlélek Úristen lehetséges lakóhelyét.**

„Akárki is legyen, de még együtt lehetek vele a mennyországba, testvéri módon kell viselkednünk egymással.”- mondta, ezt az irgalmas magatartást egész életében gyakorolta.

Bálint atya nagyon jól dolgozott a cipésműhelyben, közben a rózsafüzért imádkozta fejben, erre is volt egy kidolgozott módszere.

Nem dohányzott, de mindig vett egy pár csomag cigarettát és elosztotta a rabtársai között. Olyannak is adott, aki kifejezetten antiklerikális volt, paptestvére megjegyezte: „miért adsz ennek, amikor ő az ellenségünk?”

Bálint atya ezt válaszolta:

„Ide figyelj! Ismered az Úr Jézusnak azt a nyilatkozatát, amikor azt mondja: Bármit tesztek az embereknek azt Nekem tettétek? Nem azért, mert pap, vagy mert jó ember, hanem azért mert ember, mert rászorul.

Az Úr Jézus szolidaritást vállalt az egész emberiséggel, kivétel nélkül minden személlyel.”

(Itt szeretnék egy személyes élményt megosztani, a gyóntatószékben mondta nekem, egy emberrel kapcsolatban, hogy ne azért tiszteljem, mert tiszteletre méltó, hanem mert a Jó Isten ezt kéri tőlünk.)

Amikor csomagja jött azt mindig megosztotta rabtársaival.

Mindenkivel tegeződött, de ez nem ment a tekintélye rovására, annál jobban szerették és tisztelték. Rendkívül csúnyán beszéltek a műhelyben a rabok, Bálint atya nem szólt, nem tiltakozott, csak igyekezett minél jobban dolgozni.

Csoportvezetője látva méltóságteljes emberi magatartását és szorgalmas munkáját, annyira megkedvelte, hogy mikor már belépett a műhelybe azonnal csöndre intette a csúnyán beszélő rabokat!

A börtönben jött rá arra is, hogy amit a huszadik század embere tőlük, papoktól kíván az nem a sok szó, nem a sok beszéd, hanem az áldozat.

Többen kifejtették a börtönben, hogy mennyire megkönnyíti számukra a szenvedést, hogy papjaik velük együtt szenvednek. Az egyik mérnök elmondta neki, hogy őket nem a teológia és a biblia érdekli, hanem az hogy papjaik tudnak e velük együtt szenvedni, és ha kell velük együtt meghalni.

A szenvedésnek ez az aranyfedezete tette Bálint atya papi munkáját olyan sugárzóan eredményessé, hogy én, aki még nem éltem abban az időben, úgy érzem, hogy értem is szenvedett már akkor, és ez hatalmas kegyelemforrás számomra.

Történt egy **megrendítő eset a börtönben karácsonykor**, ami majdnem Bálint atya halálával végződött: Az egyik börtöntársa csúnyán káromolni kezdte a Kis Jézust. Ez annyira felháborította Őt, hogy teljes erejével kiabálni kezdett, hogy rendre utasítsa társát, de a szíve úgy elkezdett zakatolni, hogy majdnem kiugrott a mellkasából, szinte az eszméletvesztésig rosszul lett és készült a halálra.

Utólag visszagondolva, azt írta, hogy nagyon szép halál lett volna a Kis Jézus védelmében meghalni, de életben maradt, és a Kis Jézus erőt adott, hogy még négy évtizedig hirdesse az Ő Dicsőségét és Békéjét.

Kerkai Atyával az Oltáriszentség védelmében történt hasonló, de Ő valóban szívinfarktust kapott, és újra kellett éleszteni.

Pannonhalma:

1968. április 11-én szabadult a Gyűjtőfogházból és utána még rendőri felügyelet alatt tartották, ebből fél évet Pannonhalmán kertészként töltött, ahol P. Kerkai szobatársa volt.

„Fél éven át éltem ennek a nagy jellemnek a sugárzásában” -írja életrajzában.

Nagy hatással volt rá Kerkai atya lebírhatatlan optimizmusa, a KALOT eszmék, és a magyarság sajátos hivatásában való hite!

Ez a találkozás életre szóló volt Bálint atya életében, Dr. Benedek Dénes hívta fel a figyelmemet arra, hogy akkor ott, „stafétabot átadás” történt, és egy nagyon különös adatra: 1949. augusztus 18-a Kerkai atya ítélethirdetésének és

bebörtönzésének napja, ezután pontosan 60 évvel 2009. augusztus 18-án távozott el Bálint atya a földi életből.

Életükben, jellemükben, sorsukban nagyon sok párhuzam fedezhető fel!

Égbekiáltó igazságtalanságokat éltek meg mindketten.

Bálint atya élete végéig azon volt, hogy Kerkai atyának méltó emléket állítson, és eszméit ne hagyja elveszni, még halálos ágyán is arra kért minket, hogy őrizzük a lángot.

Jezsuita életének három fontos Teodíceáját – Isten igazolását említi:

-1950-ben Páter Dombi vezetésével, egy tudományos munkacsoport alakult, szociológiával foglalkoztak, és írtak egy keresztény szociológiát, „**világszolidarizmus**” címen. Bálint atya volt a szeretett tanítvány, tehetsége nyilvánvalóvá vált a tudományos munkában, ezért, P. Dombi, Őt választotta tanártársának, a Kassa-Hejcei szemináriumba, ami **élete egyik legnagyobb teodíceájának tartott**. Itt volt tanítványa, a rendkívül tehetséges és sokoldalú Kuklay Antal atya, aki tanúságot tett arról, hogy Bálint atya **cilicium övet** viselt, ezt a rejtett szenvedést is vállalva Egyházáért.

-1968-78-ig a Kántori teendők mellett a teológiai tudományokban is elmélyedhetett.

Ennek lett eredménye, hogy Gál Ferenc vezetésével „summa cum laude” ledoktorálhatott a **Rossz Problémája** című dolgozatával, mely **jezsuita életének második nagy „teodíceáját”** jelentette.

-Jezsuita életének harmadik és egyben legnagyobb teodíceája:

Hogy Őt küldik Rómába a Teologia Spiritualis elvégzésére, hogy betölthesse az épülő Leányfalui Lelkigyakorlatos ház főelőadói pozícióját. Két éven át, nap mint nap zengett benne a Te Deum a boldogságtól, mivel egész életében vágyott Rómába és a Szentföldre.

1983-89 között Leányfalun megkezdődik papi életének diadalmenete:

Hat éven keresztül nap, mint nap lelkigyakorlatokat ad, hihetetlen munkabírással és lelkesedéssel, hatalmas eredménnyel. Valóságos lelki erőműként működött a Lelkigyakorlatos ház, a Magyar Egyház történetének egyik nagy kegyelmi és erkölcsi csodája volt.

-Én még a Teodíciák közé sorolnám azt a boldogságot, amivel mindannyiunkat megajándékozott, hogy **2008-ban Ő lett a Hit Pajzsa díj kitüntetettje**, amit szenvedő rendtársai és a KALOT hősök nevében vett át a legnagyobb szerénységgel.

Fontosabb tevékenységei: a papi feladatok ellátása mellett:

Lelkipásztori tevékenységének talán legsikeresebb területe, sajátos profilja: a Népmisziózás

350 Lelkigyakorlatot, Tridiumot és Népmisziót tartott, ebből 150- et a Leányfalui lelkigyakorlatos házban. Népmiszióiban szinte az egész országot bejárta több hullámban, majd az elszakított magyarság körében is, és Kanadába, sőt Mellbourne-be is eljutott.

Ide tartoznak: a KALOT-népfőiskolai kurzusok, Karitás Lelkigyakorlatok, Papi lelkigyakorlatok és rekollekciók, Hősi halottakról való emlékszentmisék és több mint 100 zarándoklat országszerte a kispesti csoporttal, Nemzetünk lelki-szellemi megújulásáért és felemelkedéséért.

Könyvkiadások:

Egész életében írt! Az üldöztetés éveiben is. 26 könyve jelent meg nyomtatásban, 5 kiadásra vár. **Az Irgalmasság Apostolának tartom Bálint atyát**, aki Szent Faustyna nővérrel párhuzamosan ráérezett az Isteni Irgalmasság rendkívül fontos üzenetére és kidolgozta az **Irgalom Világrendjének Teológiáját, melyet maga II. János Pál pápa is üdvözölt!**

Nagy jelentőségű, aktuális művének tartom a **Világszolidarizmust**, mely miatt több évi börtönbüntetést szenvedtek rendtársaival.

Fő műveinek tartom: **A Szent Ignáci lelkigyakorlatos könyvét, János Evangéliumról** írt tanulmányát, **Jézus Szíve tiszteletéről** szóló írásait, **Szűz Máriáról** szóló könyvét **A Teremtő munkatársai** című művét- mely Egyházunk 100 éves szociális tanításának összefoglalása, és még sorolhatnám szebbnél szebb írásait.

Betegsége, szenvedése:

„*A Szépség fogja megmenteni a világot*” - írja Dosztojevszkij.

Én elgondolkodtam azon, hogy mi a legszebb az életemben, amit láttam.

A válaszom, hogy egy 94 éves szerzetes a halálos ágyán. Ez Bálint atya volt.

Hogy miért? Mert a Jóságnak és az Igazságnak olyan teljességét tapasztaltam meg benne szenvedése csúcán, olyan mértékig azonosult Krisztussal, hogy ez a Szépség sugárzott róla. A Krisztusi Ember méltósága és szépsége.

Nagy Szent Makariosz így magyarázza ezt a jelenséget: „*A lélek, akit megvilágosít Krisztus arcának elmondhatatlan szépsége és ragyogó dicsősége, betelik a Szentlélekkel..., egészen szemmé, egészen fénnnyé, egészen arccá válik.*”

Hatalmas kegyelemnek és felfoghatatlan megtiszteltetésnek érzem, hogy mellette lehettünk autóbalesete után, 11 hetes szenvedése idején, naponta, és foghattuk a kezét és olvashattuk neki az evangéliumot, amit olyan átszellemült arccal hallgatott, hogy alig mertem ránézni.

Szűz Máriát, olyan mélységesen szerette és tisztelte, hogy a rózsafüzérét mindig a Szíve fölött tartotta a kórházban, és napi négy –öt rózsafüzért imádkozott a legnagyobb szenvedései közepette is. Mária hálaadó, alázatos, tisztaságos lelkületével élt, soha nem engedte el Égi Édesanyja kezét.

Annyira hálás volt mindenért, nem panaszkodott, már szinte semmit nem beszélt a kórházban, egyszer mintha mondani akart volna valamit, fölé hajoltam és megkérdeztem, mit szeretne, azt válaszolta: „Hogy az Isten áldjon meg ezerszer, százezerszer, milliószor.”

Soha nem felejttem el az utolsó Szentmisét halála előtti napon, mikor mellette ülhettem, és mikor utána Jézus főpapi imájával és búcsúbeszédével tudatosan elköszönt tőlem, az utolsó mélyen átélt Szentáldozását és a végső óráit, mikor

magához hívott, utoljára mélyen a szemembe nézett, tekintete a lelkemig hatolt, és három keresztet rajzolt a homlokomra, alig tudtam tőle elválni, annyira fáj a szívem. Ekkor láttam utoljára itt a földön.

Sokszor kérdeztem magamban, ki ez az ember?

A legjózanabb, legreálisabb, legboldogabb Ember, akit valaha ismertem. Tudom, hogy bármelyikünkért gondolkodás nélkül feláldozta volna az életét! Igazi Jó Pásztor, aki életét adja a juhokért. **Megtapasztaltam, hogy acélosan kemény jelleme, és szigora mögött, amit önmagára alkalmazott, a leggyengédebb szerető Szív dobogott, aki szinte anyai szeretettel szerette a rábízottakat, és olyan mélységes felelősségérzettel kívánta lelkünk és életünk javát és kiteljesedését, hogy szenvedései között is mindig másokért imádkozott.** Akkor éreztem meg, amit Pió atya mondott, hogy a Szentek mindenkinél jobban tudnak szeretni.

Vallásossága teljesen külsőségmentes, rá igaz, hogy az „igazi imádók Lélekben és Igazságban imádják az Istent”. Lángolt az Istenszeretettől, ez sugárzott róla és az emberszeretetben váltotta tetté, az egyetlen realitás a szeretet volt számára, csak ezért érdemes élni. Mellette jöttem rá, hogy mindenféle külsőséges vallásgyakorlat, semmi, igazi szeretet nélkül. Sőt az ellenkező hatást éri el! Sohasem láttam sírni, érzelmeinek teljesen ura volt. Csak néha láttam, hogy könnyes a szeme, ha az Isten jóságáról és irgalmáról beszélt.

Lelki számadásában ezt írja:

*„ Mézédesként nem folyik ajkamról a magyar szó,
Csak meredek doktorként hirdeti szám az ígét
Am akik égbetörő sziklákat mászni kívánnak,
Csúcsokat és egeket meglátni, jöjjenek énhozzám!”*

Valóban Bálint atya olyan természetfölötti magasságokba jutott, lelkileg szellemileg, fizikailag, ami emberi ésszel felfoghatatlan. Hogyan lehetséges ez? Ő maga adja meg a választ:

„Az ember legfőbb tökéletessége és boldogsága az Istennel való szoros és legszemélyesebb egyesülésben áll. De a lelki élet ezen, legmagasabb csúcsán személyiségünk nem szűnik meg létezni, épp ellenkezőleg: Istennel való egyesülésünk jelenti értelmünk, akaratunk és egész személyiségünk legmagasabb fokú kiteljesedését.”

Ő is elmondhatta Szent Pállal, hogy „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” „Szív dobog bennem, de már nem az én szívem, hanem Krisztus Szíve dobog bennem.”

Lelkisének központja a Jézus Szívének való teljes önfelajánlása, engesztelése volt.

Felajánló imája:

***„Jézus Szíve vedd és fogadd egész valómat.
Tied vagyok a teremtés címén és a megváltás jogán.***

Neked ajánlom magamat és mindenemet, de legfőképpen szívemet, áldozatul és engesztelésül, hogy szolgáljam, tiszteljem és megdicsőítsem ezáltal a te legszentebb Szívedet. Jézus Szíve, minden szív királya és középpontja, légy az én szívem, az én lelkem, az én életem és világom központja. Te légy ezentúl életem világító, éltető napja és mindene. Ámen.

Mikor a több évtizedes száműzetés idején felteszi magában a kérdést, hogy mi az Ő életének értelme? Most elmondhatjuk, hogy nagyobbat nem tehetett volna értünk, mint hogy **szentté vált!** Ki merem mondani ezt a szót, hogy szent, amit már életében is teljes bizonyossággal éreztem, és nem csak én, rendtársai fiatal korában „Szent Testvérnek” hívták, mikor megkérdeztem Hevenesí Atyát erről, azt mondta „tudtuk kivel van dolgunk”!

Pappászentelésének 50. évfordulójára P. Pálos Antal rendtársa és barátja ezt kívánta Neki:

„Legyen továbbra is mindened a mi Urunk Jézus Krisztus, akinek fönségét és nagyságát, egyedülvaló szeretetét megsejtetted az első 30 napos lelki gyakorlatodban.

Így majd képes leszel továbbra is az igazi, a teljes, a magárahagyott, csalódott, elhagyott, elárult Krisztust követni és hirdetni.

Gondolnod kell papi életed „aranyvalutájára”, a szünet nélkül való lemondásra, áldozatra másokért, ezért a szegény, mindig is kiszolgáltatott magyar népünkért, a magyar nagyon is túlterhelt papokért, meghurcolt provinciánkért.

És végül még egy kérés: ha majd Győrött ott koncelebrálsz együtt az egyetemes Főpásztorral (a Pápával), vidd oda a te bujdosásaiddal együtt rendtársaidét is: a két szovjet katona által lelőtt atyánkét, a két börtönben elhunytét, a vasbavert Csávossy és Tüll atya áldozatát, P. Kerkai 10 és fél esztendejét és a többiekét is, hogy legyen teljes a kép Isten színe előtt...

És csak vándorolj tovább azon az úton, mely maga az Út.

Bálint József atya mindezt a legteljesebb mértékben beteljesítette, és hosszú vándorlás után megérkezett, oda, ahova mindig vágyott. És én érzem, hogy hatalmas, mindig és mindenkit szertő jóságos papi, atyai Szívében benne vagyunk mindannyian, és továbbra is szünet nélkül imádkozik értünk, a rábízottakért, Egyházáért, Rendtartományáért, Népéért, Hazájáért, szent papokért, az Örök Boldogságban, Kerkai atyával, Kaszap Istvánnal és a nagy magyar szentek, boldogok és vértanúk társaságában, akikkel már itt a földön is szoros kapcsolatban volt.

Bálint József atya könyörögj érettünk és maradj velünk!

†

Hermann Andrea

Életútja:

Bálint József 1916-ban született Cegléden.

Miután Vácott leérettségizett, még ugyanez év júliusában belépett a Jézus Társaságába.

1936-39-ig Budapesten és Kassán bölcseletet tanul

1940-43 között intézeti prefektus a pécsi és kalocsai kollégiumokban.

1943-47-ig Szegeden teológiát hallgat.

1946-ban pappá szentelik.

1948-50 között szórvány lelkész az alföldi tanyavilágban

1950-ben egy tudományos munkacsoport tagja Budapesten.

1950-52-ig teológiai tanár a hejcei „petróleumlámpás” szemináriumban.

1952-56-ig különböző helyeken kántor.

1956-64 között házimunkás a váci egyházmegyei szociális otthonban

1964-ben több rendtársával együtt letartóztatják, és államellenes összeesküvés előkészítésének vádjával ötévi börtönbüntetésre ítélik.

1968. április 11-én szabadult a Gyűjtőfogházból

1968. október 1-től kertész volt Pannonhalmán, majd kántori teendőket látott el Budapesten, Turán és Rátkán 1978. május 1-ig.

Kántorként ment nyugdíjba.

Időközben (1971-ben) a Budapesti Hittudományi Akadémián doktori diplomát szerzett.

1979-ben Lékai bíboros Rómába küldi két éves tanulmányútra a Gergely Egyetemre

1981-ben Rómából visszatér és

1983- 89 között a Leányfalui Szent Gellért Lelkigyakorlatos Háznak volt főelőadója

1989 Kispesten Szuperior

1989-1991. szept. 1-ig Szegeden Szuperior és templomigazgató

Utána „szabadúszóként” végzi a Lelkigyakorlatokat, Missziókat,

2 és fél hónap Kanada, majd 3 év Tahiban a Jézus Szíve Néplányok Otthonában

1995 ismét szegedi Szuperior

1996-ban ismét nyugdíjazták

Ezután Kispesti Jézus Szíve templomban kisegítő lelkész, közben fontos tevékenységei a népmissziók, lelkigyakorlatok tartása és könyveinek írása.

Tevékenységei az általa felállított sorrendben:

1. Papi lelkigyakorlatok és rekollekciók

2. Karitás lelkigyakorlatok Iszkaszentgyörgyön 1992-től

3. KALOT-népfőiskolai kurzusok

4. Népmissziók mindenfelé az országban, az elszakított magyarság körében, Kanadában, Melbourne-ben

5. Hősi halottokról való megemlékező szentmisék

6. Könyvkiadások, 26 könyve jelent meg nyomtatásban 5 még kiadásra vár